

LA SENYERA FEDERAL

Porta-veu de la Joventut Republicana Federal

Any II
REDACCIÓ: Agust, 14, baixos
ADMINISTRACIÓ: Plassa Oiózaga, 10, ent.
No responem dels articles firmats.

Tarragona 6 Setembre de 1908

Preus de subscripció
Catalunya y Nacions Ibèriques, trimestre. 1'50 pts.
Estranger..... 2'00 »

Nòm. 49

LA EDUCACIÓ LAICA

Escola de 1.ª Ensenyansa

Robledo, 4 baixos

Ensenyansa científica y racional. Clases especials de repàs, reforma de lletra y preparació pera la 2.ª ensenyansa.

S'admeten recomenats y externs

Notes setmanals

Les eleccions y els solidaris.

Nostre estimat confrare *Catalunya Nova* en son editorial del prop passat diumenge dedica l'article devantal a senyalar la feina a fer en les vinents eleccions.

Induïtament, si les eleccions han de efectuar-se el proper Novembre, es hora ja de comensar a prepararnos pera donar la batalla al caciquisme en llur darrer y mes ferm baluart, el municipi.

El municipi! Eusaquí un nom que portant en si el mes gran signe de civilitat, ha estat fins avui el que ha encobert les iniquitats mes tremendes y ha servit pera satisfer les mes bastardes ambicions y tapar tota mena de concupiscencies. El municipi que hauria d'ésser la font de ont devallessin en roll abundós la riquesa, l'embelliment y el benestar comunal ha sigut fins a l'hora present el lloc escullit pels vividors de la política pera posarse a cobert de la miseria que 'ls invadia. Salvant rares excepcions, la majoria dels regidors haguts fins a la fetxa, lo que menys els ha preocupat ha estat la sort que pogués cabrer a la ciutat, y lo que mes els ha desvetllat la colocació d'un amic, (inútil pera tot les mes de les vegades) la concessió d'un privilegi o la exenció d'un impost.

Y, haurém de tolerar que aixó segueixi? Podém permetre que continúin en llurs seiens els eternals mangonejadors de la cosa pública? Contemplarém indiferents com segueixen la seva via els crapulosos, els residenciats per l'opinió pública de la ciutat? Ni ara, ni mai.

Cauria sobre tots nosaltres, sobre els solidaris, sobre tots els elements sans de la població una taca inesborrable que no podríem fer desaparèixer ab tota una vida d'arrepentiment, perquè l'arrepentiment es cosa que sols deu emplearse quan s'han apurat ja tots els medis de reparació imaginables.

Y *Catalunya Nova* ho diu molt bé: «Ademés no la veieu ben hermosa la feina dels elements solidaris en la propera campanya? Com avans indicavem, la Solidaritat en les passades eleccions generals, s'establí y lluità baix la base d'una prudent compensació entre les forces polítiques catalanes. Els carlins feren el sacrifici de les seves idees en molts districtes, pera votar a republicans y catalanistes, y igualment obraren en altres llocs catalanistes y republicans,

en favor dels carlins. ¿Perqué, ara tots els partits que integren la Solidaritat, no han de prescindir dels respectius ideals polítics, en favor de l'intel·ligencia, de la moralitat y de la representació social, úniques qualitats que devém eczigir als qui vulgan ostentar la representació del poble en els municipis?»

Es clar qn'es ben hermosa la feina dels solidaris en la vinenta campanya! Y, es clar que hauríem de prescindir—en el ben entés de la paraula—dels respectius ideals un favor de l'intel·ligencia, de la moralitat y de la representació social dels candidats a regidors!

Femlo, en bé de la ciutat, el sacrifici dels nostres ideals, però no el portém fins al extrém d'oblidar les nostres forces respectives en favor de tercer y sense cap benefici pel comú.

Y ans que tot y sobre tot no ens deixem enlluernar per la bonhomia dels pretendents, puig sovintegen un xic massa els homes que son molt bons pares de familia pero molt mals ciutadans quan se tracta d'administrar els bens comunals.

Entrin dins de Solidaritat aquells elements que la veuen ab simpatia, que la Junta local de la mateixa trevalli ab dalé y el triomf, induïtament, será nostre y ben nostre.

Y per acabar repetirém una vegada mes les célebres paraules que'l filòsof Diego Ruiz transcriu en una obra seva: «Quan el poble creu que una cosa es justa y la vol, la cosa es feta.»

Del Mestre

LA LIBERTAD

LA LIBERTAD INTELECTUAL

—¿Hablemos otra vez de la libertad?
—Hablemos.
—¿Te reputas intelectualmente libre?
—Nada más libre que mi pensamiento.
—¿Dentro y fuera de ti?
—Fuera de mí puede la ley cohibirlo y aún castigarlo. Dentro de mí se mueve sin que nada ni nadie lo detengan: corre ancha y desembarazadamente así por los espacios de la realidad como por los de la fantasía.

—¿No dudas?
—Dudo.
—No eres, pues, tan libre como presumes.
—¿Cómo?
—¿Qué libertad es la tuya, cuando la contradicción opone continuos obstáculos a la marcha de tu entendimiento, era antes en busca de la verdad, ora en busca de tu conciencia?

Te afanas y bregas por resolver tus dudas: ¿las resuelves todas con acierto?
—Unas acertando, otras errando.
—¿Quisiste errar?
—No.
—Luego no obraste libremente. ¿Qué de veces no ofusean y dominan, por otra

parte, las pasiones tu intelectual Prescindo de que te la tuerzan y extravíen la enfermedad y la locura.

Ni el pensamiento es dueño de sí mismo, ni lo eres tu tampoco de tu pensamiento. ¿Puedes acaso pensar como quieras? Podrás fingir que piensas lo que no pienses y aun obrar contra tu pensamiento, no cambiarlo. La razón ejerce sobre ti absoluto imperio.

—¿No soy pues intelectualmente libre?

—Lo vas siendo. Dentro del humano saber, cada duda que se desvanece, cada error que se corrige, cada verdad que se descubre, te acerca a la libertad de que te creiste poseedor y no lo serás en siglos. Observa, induce, medita; cuanto más estudies, tanto más pronto llegarás a la redención de tu espíritu.

—Y eres tú el que dice soberana la razón del hombre, una razón que tal vez ande dudando y vacilando hasta el fin del mundo!

—¿Conoces algo sobre tu razón? Tienes fuera de tu razón la raíz de tu certidumbre? ¿No están en tu razón los principios fundamentales de toda ciencia?

Que no pueda la razón moverse sin desbrozar su camino de los obstáculos que la contradicción le opone, no significa sino que esta es su ley cuando no la ley del Universo. El hombre, tento por averiguado, en orden alguno de la vida es, sólo *va siendo*. Esto es lo que a mi juicio enlaza todas sus generaciones y nos revela en el hombre la humanidad, en la humanidad el hombre.

F. PI Y MARGALL.

Discrepancies

X

En nostre anterior articlel varem acabar de comentar les *máximes* que apareixen en la fulla «La Cuestión Social» que va firmada M. B., C. M. F.

Avui comensarém a parlar dels *debers* que, segons l'articulista, prescriu la Iglesia. Aquests debers son els que ha de seguir tothom en les seves relacions en el transcurs de la seva vida. Vejém quins son y practiquémlos, si es que no volém caure en pecat mortal, en quin cas ens condemnariem per tota la eternitat, a les penes del Infern.

Els debers que corresponen als amos, si, ja estan bé, puig es molt natural que qui fa treballar pagui el salari corresponent, aixis com lo demés que diu en aquell paragraf, pero alló de que els amos no han d'exposar als obrers «a perillors de pecar, velar para que vivan como buenos cristianos y darles buen ejemplo», no li sembla al autor de la fulla qu'estaria mellor dir que lo qu'han de fer els amos, siguin els que siguin, es NO EXPLOTAR a ningú, per obrer y per pobre que sigui?

Y alló que diu respecte als obrers de que no han de «servir a amos que les impidan vivir cristianamente o que abusen

de sus servicios para el mal; no acudir para defender sus derechos a medios injustos ni juntarse con hombres malvados y seductores», no li sembla que estaria millor aconsellar als obrers que no 's deixin explotar per res del mon, formant la solidaritat obrera mundial y acudir a tots els medis que creguin convenientes, pera alcansar la seva emancipació, la seva reivindicació?

Els homes tots som iguals, com ja varem tenir ocasió de dir, y tots tenim, per tant, dret igualment a la vida y tots hem de gaudir equitativament dels plers o tristesses que'ns proporciona Natura. ¿Per qué diferencies entre 'ls uns mortals y 'ls altres, si tots hem de tenir els mateixos drets y debers?

La religió catòlica, que, per boca dels seus fanatisats es la *única verdadera*, hauria de procurar armonisar las relaciones de la part burgesa ab la part proletaria, però de manera que ni la una ni l'altra quedessin en mal lloc, y aixó ho lograrian predicant ab l'exemple, no tal com ho fan avui, que en lloc de solucionar el problema, l'agraven mes ab el seu procedir despòtic a voltes, inhumán les mes de les vegades. D'aquesta manera, no convencerán a gaires ciutadans, y com sabem que no es tot or lo que llú, si escorcollessim l'interior de bon nombre dels que 's diuen catòlics, veuríem tot seguit el Hautó.

No'ns queda avui mes temps pera seguir en les nostres discrepancies. La setmana que vé tornarem a ésser inoportuns pera algú. Que 'ns perdonin si avui no ho fem mes llarc, puig altres necessitats ens obliguen a cloure les presents ratlles.

PAU CATALÁ Y ROS.

Del Nostre Programa

Establert el c. edit agricul, principalment per eixes comunitats, transformant en cens redimible a plassos respecte a la terra, el contracte d'arrendament, etc.

El capital, palanca que remou greument els interessos de la societat, impossibilita a la classe obrera pera pendre empresas grans, ja que, generalment, l'obrer n'esta mancat d'aqueix element financer.

Tal com está formada avui la societat, no comprenen la major part dels obrers, com poden emanciparse en tant alt grau, no poguent disposar, més que un mínim jornal, quasi insuficient pera cubrir les més apremiants necessitats de la vida; devant d'aqueixa barrera s'estrella el pobre pensament de molta part de la societat treballadora.

No passém per alt, en el Programa, dictat pel escrutador cervell de nostre Mestre Pi, tant justa necessitat y al entregar a comunitats obreres les terres públiques y les espropiades, establím, baix el nostre sistema, bancs o *crédits agrícols* ont puguin trobar capital sufi-

cient pera conrear les terres y pagar ab el seu fruit el capital bestret, més, els interessos convinguts ab el *crédit*.

Hi ha treballadors del camp, d'altres oficis y fins petits industrials que, ab alguns estalvis els uns y els beneficis qu' en treuen de la seva industria els altres, poden arrendar un tros mes o menys gran de terra pera guanyarshi, uns la subsistencia y'ls altres per treuen lo que poden y al mateix temps per servirlos hi d' expansió, els ratos que'l seu treball els ho permet.

Qui més profit ne treu, d'aqueixos homes arrendataris, són els capitalistes que tenen molt de terreny acaparat, el que al arrendarlo se'ls converteix en una paga inacabable; sense tindre perjudici de cap mena.

Al objecte, doncs, de nivellar els beneficis que'ns dona la terra, entre'ls homes, volém transformat en cens redimible a pllassos respecte a la terra el contracte d' arrendament, trobantse l' arrendatari que quan ha satisfet el capital maxim en qu' estava valorada la terra contractada, queda propietari d' ella.

J. Jové.

"El País" per Catalunya

Per la imparcialitat que avui, demostra en la cuestió catalana publicuem a continuació els següents paragrafs d'un article del esmentat confrare madrileny:

"Nos alarma el insignificante caso porque recordamos otros parecidos que fueron tegiendo poco a poco la tela de de que se han hecho las banderas que Filipinas y Cuba alzaron contra España.

Creímos haber escarmentado en 1898 y cada día vemos más patente nuestro error; nada aprendimos, de nada nos hemos enmendado. Los que desde Barcelona, donde ya era inofensivo, tornaron á Rizal á Manila para que con su vida pagara el haber escrito *Noli me tangere* y *El Filibusterismo*—crimen que excede á los más enormes de la Inquisición contra la libertad de pensamiento—lejos de ocultaree avergonzados, gallean, blasonan de patriotismo é influyen en la política del reino. Los que llamaron filibusteros á Pantoja, y a Caballero de Puga, y a Rojas, y estuvieron á punto de lograr que se les fusilara, llaman *separatistas* á esos dos muchachos de Calella. ¿Es que se quiere separar, como antes se trabajó inconscientemente por multiplicar el número de filibusteros?

Aquellos incondicionales de Cuba, vergüenza y afrenta de su patria, los viles asesinos de los estudiantes, los falsos patriotas, los rebeldes contra el más digno de los generales de la revolución, el general Dulce, los que por egoísmo y concupiscencia, por confundir sus apetitos con los derechos de España, fueron causa de las insurrecciones de Cuba, de la guerra con los estados Unidos y de la afrenta de 1898 siguen dispuestos á separar Cataluña y todo lo separable y á consumir el deshonor y la ruina de España.

Pero qué mucho que esa casta de españoles enemigos de España no haya aprendido en la catástrofe colonial, si en tres siglos no ha sabido deletrear la lección admirable del levantamiento de Cataluña en 1640. Con sorpresa, al releer hace unos días la obra inmortal de Melo, caímos en la cuenta de que no había otro más moderno, más actual que este libro secular. Las causas del desafecto de entonces, son las causas del descontento de ahora; los errores, vacilaciones y cambios bruscos de conducta

que lanzaron á los catalanes á la guerra separatista son los mismos, absolutamente los mismos, que urgen é irritan la llaga, que convierten en catalanistas á los catalanes y que insanamente pugnan por hacer separatista á todo el catalanismo. ¡Qué estupendo libro! ¡Cómo supo el inmortal portugués buscar en el alma de castellanos y catalanes! ¡A fuerza de ahondar en la psicología de individuos y multitudes, se anticipó y leyó el porvenir y fué profeta. Allí, en su libro, se ve cómo la primera causa del desamor de los catalanes á Castilla fué el recelo de los castellanos para con los catalanes; se dudaba de la sinceridad de sus palabras y se desconfiaba hasta de la intención con que acometían empresas que hoy calificaríamos patrióticas. Y este recelo, esta desconfianza subsisten. Si separamos de nuestro corazón á quienes por sospechosos de separatismo diputamos, los separatistas empezaremos por ser nosotros.

De El Artículo 15 á la Historia de Melo! El salto estremado y graciosa la ocurrencia. No se tome a broma. Cosas, al parecer pequeñas, sumadas unas á otras, constituyen las causas directas de grandes sucesos. Así nos lo enseña esa magistral obra, por su belleza literaria y su ciencia experimental, una de las mejores que nos legó el siglo XVII.

Un que no ho sembla y ho es

IV y últim

Lo més sensible fou que l'enfonsament d'En Ferrer va passar en evidència a dos o tres personalitats qu'el seguirem degut, tal vegada aun companyerisme mal entés, y que foren objecte de censures y comentaris no gaire recomenables. En Ferrer necesitave una figura de prestigi qu'el secondés y li avalés las sevas osadies y per dissort de las persones entenimentades la trová en don Ricard Cascante. Tothom se feia creus qu'el Sr. Cascante, qu'está per demunt de tota suspicacia, hagués esdevingut a presoner de guerra d'un Ferrer. Segurament que aquet no li agrairá mai el carinyo paternal del Sr. Cascante, porque es incapás de pendres la molestia de pensar y practicar la recompensa y molt menys, per ab negació, sacrificarse pel próxim, El Sr. Cascante, si encara no sen adonat, no trigará gaire temps en convencers dels dots que atesora en Agustí Ferrer Sandoval.

Un altre personatge—que ni punt de comparació te ab el Sr. Cascante dintre el camp comercial y mercantil—que's convertí en defensor den Ferrer, fou el divertit Sr. Virgili Vidiella. Havia que veurel el dia que l'Assamblea de la Cámara va donaroshi el passaport, com feia esforços titánicos pera sincerarse. Y com en Ferrer, que previament l'havia allisonat, li anave apuntant tot alló que la pobre mollera no li havia capit. Fou un espectacle *bufo*. Ja se sab, en tots els actes serios no pot faltarhi la part cómica.

No, Sr. Virgili, no. Vosté es un pobre home, incapás d'inventar la pólvora y que no hi veu mes allá de la punta del nas y predisposat a passar per l'ombra tantas quantes vegades, no direm Ferrer, sinó el menys aixerit li convingui.

Farém cas omis dels demés que esti-gueren al costat den Ferrer, inclús del seu *diagonal* Sr. Escandell.

Y are amable lector, una petita explicació.

No sentim en contra Ferrer cap clase d'animositat. En nostre casa no hi trovará, cap mena d'odi contra determinada persona ni colectivitat. Tampoc volém dir que siguem mancos y que deixém d'acudir al terreno que s'ensprovaqui. Tenim demostrat l'una cosa y l'altra y també tenim demostrat el gran amor que sentim pera nostre poble y no devém callar devant d'un home que aprofitantse de la bona fé dels ciutadans y que ab la capa de redempció intenti crear un estat d'opinió de homes autómates y sobresurti solzament la seva figura, ointse no mes qu'el seu nom eix nom y eixa figura son verdaderas calamitats en tots els assumptes que intervenen. Son fatals per tots conceptes y la veritat, ja n'hauríam d'estar cansats de doblegar l'esquena y crear idols que al posarlos a prova ens resultan de llautó. Y com siga els havíam enlairat fins al cap de munt de tot, es clar, ens produeix una perturbació al volguer enderrocarlos, debilitantse las forses y gastant una d'energias pera conseguir tornin les coses pel hon camí. Y es per aixó per patriotisme! en el mes bon sentit de la paraula, qu'hem sortit al frente den Ferré y sense entrar en gaires detalls l'hem vist poc menys que expulsat de tot arreu despres d' una veneració y avuy per avuy es conceptuat com un rebuig social, una substancia nociva á la salut dels pobles.

Darrerament va intentar la creació de la dreta catalanista—conservadora baix la protecció den Morenes, y a la primera reunió preparatoria, tingué de sentirsen. En Ferrer, quatre de frescas de persones de cert criteri que havian acudit a la reunió y que determinaren sospender tota mena de treballs per no volgué representar papers ridicols y denigrants al mando den Ferré, quina consecuencia política, per més que nosaltres no n'hem de fer cas, se presta a tota mena de comentaris y fasi que las persones qu'integran els partits políticos no li otorguin aquella confiansa qu'es dona als homes sincers y consequents. De manera, qu'en Ferrer, tráfuga polític degut a son temperament d'ambició y de domini es un fracassat, haven perdut per complert las simpatias de la gent de bé. Dintre el terreno particular podrá ésser considerat com un bon pare de familia, no ho discutim, ni tenim per que inmiscuirsi, pero en la vida social es un microbi de carácter infecció, que pera extirparlo s'ha de recorrer forzosament á curas radicals. (Veigis lo succejt a las Obras del Port).

Qui no l'haigi tractat mai a n'en Ferrer, no pot creuers tanqui en son cos procediments egoistas, pero al poc temps de coninuades relaciones respecte assumptes de carácter públic, se li veu la carencia de filantropia un orgull personal y capas de sacrificar a tothom, tant sols pugui satisfacer son desitj. Ademes es dels qui no perdonan ni olvidan. No ho sembla, pero ho es.

Allún yaten, benvolgut lector, y sumat a n'els qui coneixentlo se l'han tret del devant poc menys que a fum de sabatots.

Notes de sport

Copa "Gran Hotel Continental" de Tarragona,

Así se titulará la carrera de gran fondo para *profesionales* y *amateurs* en carrera, á la cual hice referencias en

una correspondencia anterior; *pero* de modesta exhibición, pasa á ser un verdadero acontecimiento deportivo, gracias al generoso y nunca bastante ponderable desprendimiento de los señores Martí Redón, dueños del ya acreditado Gran Hotel Continental inaugurado recientemente en esta capital, quienes han ofrecido una Copa de plata, como trofeo de dicha carrera que se disputará en la misma forma que la Copa Samá, debiendo ganarla un corredor dos veces para que sea propiedad suya.

Vaya una propaganda hermosa que hacen los Sres. Redón y Martí, á favor del *sport*, ya que no tan sólo se contentan con montar una fonda provista de todos los adelantos modernos para mayor comodidad de los *sporment*, sino que encuentran medio acertado de estimular la afición y los entusiasmos, imponiéndose sacrificios en pró de la causa que defendemos. ¡Cuán agradecidos debemos estar á dichos señores!

Ya no se trata, pues, de un acto sencillo, sino de una carrera *internacional* (tal como suena), de cuya organización habrá de encargarse el Club ciclista «El Pedal» (de donde salió la primera idea), junto con otros valiosos elementos deportivos de esta capital, para constituir una comisión prestigiosa, que por su seriedad y competencia, esté á la altura de su misión. Además se pedirá á la U. V. E. T. C. N. se digne patrocinar dicha carrera.

Por hoy, para no ser demasiado extenso, me limito á esbozar ligeramente las grandes líneas de la "Copa Gran Hotel Continental de Tarragona", que se disputará *sin* entrenadores y con máquinas precintadas, para que todos los corredores puedan luchar en igualdad de condiciones, debiendo salir y llegar con la misma bicicleta y quedando así prohibido en absoluto el cambio de máquina, lo mismo para los profesionales que para los amateurs. Solo se admitirá el cambio de desarrollo conforme autoriza «Le Tour de France».

Existe el propósito de aprovechar los días 1 y 2 de Noviembre próximo, para celebrar la carrera, pues son los únicos días festivos seguidos que quedan del año, circunstancia que traería mayor número de corredores, y la carrera se disputaría en las etapas é itinerarios siguientes:

Primera etapa

Salida de Tarragona el sábado 31 de Octubre, á las doce del mediodía, para Vendrell, Valls y Reus. Kilómetros 80.

Tiempo máximo cinco horas y media, cerrándose el control situado frente al Club velocipedista, á las 17 y media. Los corredores pernoctarán en Reus.

Segunda etapa

Salida de Reus á las siete de la mañana del 1.º de Noviembre, para Falset y Mora la Nueva, 50 kilómetros—tiempo máximo cuatro horas (mucha cuesta) terreno montañoso, los corredores pasarán luego el Ebro para ponerse en línea en Mora de Ebro y emprender la

Tercera etapa

A las doce y media del mismo día 1.º para Gandesa y Tortosa. 66 kilómetros. Tiempo máximo cinco horas. Pernoctarán en Tortosa y á la mañana siguiente, á las siete, harán la última, ó sea

Cuarta etapa

Tortosa, Perelló, Hospitalet. Cambrils, Tarragona, 84 kilómetros, más al llegar á esta capital y para terminar la carrera harán una vuelta de circuito Secuita, Valtmoll, 30 kilómetros. Total de kilómetros de la *cuarta etapa* 114. Tiempo máximo nueve horas. La carrera total

serà, pues, de 310 kilòmetres en quatre etapes.

Respecto a las premios, serán tres (metálico para profesionales y objetos para amateurs) que se concederán en cada etapa, sin perjuicio de otros especiales, y luego para la clasificación final que se hará por puntos (estilo "Tour de France") habrá unos ocho premios cuyo primero no bajará de quinientas pesetas en metálico y acompañará la Copa regalada per los Sres. Martí y Redón. También se examinará si hay posibilidad de conceder una indemnización de cinco pesetas diarias a los corredores que hagan todo el recorrido y no alcancen premios en ninguna etapa.

En vista del gran vuelo que se quiere imprimir a la carrera y de los naturales sacrificios que significa, es toda precisión que los corredores y las casas constructoras de España entera, se interesen a la misma, los primeros comprometiéndose, ya, a correr, para que el número de participantes sea muy crecido, única circunstancia capaz de despertar grandes entusiasmos, y los segundos ofreciendo premios y su apoyo moral a los organizadores.

A *El Mundo Deportivo* cábale el honor de ser el porta voz de la carrera «Copa Gran Hotel Continental de Tarragona», y ruego encarecidamente a los corredores y constructores, utilicen las columnas del mismo para expresar el concepto que les merezca dicha carrera, sin perjuicio de dirigirse también directamente al presidente del Club ciclista «El Pedal», pues repito y advierto, para terminar, que la importancia de los sacrificios que generosos protectores del ciclismo estén dispuestos a hacer, *dependen* de la acogida que tendrá el anuncio de la carrera por parte de los ciclistas y fabricantes o representantes de bicicletas, neumáticos y accesorios, pudiendo presentar equipos de corredores montando sus respectivas marcas.

Agradeceré también a la prensa profesional y redactores deportivos de los demás diarios se hagan eco del proyecto y le presenten su valioso concurso.

GUILLERMO TARIN.

Plecs y esquinsades

L'altre dia passant per la Plassa de la Font, vam asustarnos de debó, puig un soroll estrany com de bastons arribà a les nostres orelles.

Efectivament. Eren uns quants trempats que s'ensajaven pera 'l ball de bastonets, que veurém pels carrers per les festes de santa Tecla.

No'ls hi sembla que'l seu debut l'haurien de fer precisament dintre a Cà la Ciutat?

Encara que s'espantessin els nanos y els gegants, convindria que s'hi fessin jugar els bastonets en aquella casa.

Las falsificacions dels duros están a l'orde del dia.

Se veu que l'industria de la falsificació es una de les mes lucratives.

Per aixó es el nostre el país de la felicitat, porque tot se falsifica, fins l'aigua que cau, puig diuen que 'l ca-cau... no es aigua.

El govern pren mides severíssimes contra'ls agents d'emigració que cauen a les seves mans.

Nosaltres no criticarem pas les sabies disposicions governatives dels auxiliars den Maura, pero si que creiem —y per aixó ho exposém ab tota claretat— que la millor mida contra dits agents es obrir treballs, puig que els únics que's deixen enganyar per ells son els que no tenen feina.

Veritat senyor La Cierva que fora una cura radical?

El gran criador de canaris ha parlat.

—Y, qué ha dit?

—Res.

—Lo mateix de sempre.

No fa molts dies que van dirme que a Ceuta hi havia arribat un *Apòstol*.

—D'ont s'haurà escapat aquell bon apòstol? —vaig pensar.—A no ser que sigui un dels que falten en el frontis de la nostra Catedral y vagi a fer una excursió pel mon...

Després vaig saber que's tractava d'un vapor correu, que duia aquell nom.

Y allavores vaig quedar tranquil y satisfet.

En Melquiades Alvarez ha parlat, y de ses paraules sen dedueix lo de sempre: que vista la poca autoritat que té dintre'l camp republicà, no para de pronosticarli un negre pervindre y mostra'l seu desitg de formar la esquerra, ab els *Liberals* de pa sucat ab oli, den Moret y comparsa.

Y aixó que'n Melquiades Alvarez volia també (*querer es poder*), ingressar en el partit federal, ab fora paga al clero, y sense separar les Iglesias de l'Estat.

¡Uí, no me hasas rasir!...

El nostre Batlle es l'home mes trempat qu'hem conegut desde que sabem que hi ha calamans al Serrallo.

Figúrinse vostres que'l governador envià un ofici al Ajuntament perque resolgui en definitiva sobre l'incapacitat dels empleats sospesos y éil el batlle vá, ho posa a l'ordre del dia, busca deu bens, dic, bons regidors y els fa votar la cessantia sense passar per la comissió ni res que si sembli.

Y després encar hi ha qui's queixa de les jurisdiccions militars.

Què mes jurisdiccions que aquesta!

Arriba Brell, ara si que haurás quedat ample.

Nosaltres no sabem com entenen les coses els Srs. Nin, Perules y Pallarés.

En lloc de dirte en bones formes que a la comissió de consums hi sobres sen van ells!

Quin favor m'heu fet, deus pensar tú, veritat?

Y está clar: ara en podrém nomenar dels vostres y aixis tots sereu uns, com deia en Benavente.

El pobret Brell ha sofert una greu desgracia. S'ha tornat mut.

Aixis ens ho demostrà el divendres el Sr. Prat qui demanà en nom den Brell una certificació del acta de la sessió anterior.

Acompanyém al Sr. Brell en el sentiment que l'embarga per tant sensible pèrdua y li desitjem resignació cristiana pera soportar el silenci.

Al cap de val'ningú hi guanyará mes que éll.

Solts y noves

En la sessió que l'Ajuntament va celebrar avants d'ahir, va acordarse, per deu vots contra cinc, la separació y cessantia del Secretari; Arquitecte y Fontaner.

No volém afondir respecte els mòvils qu'han induit a la majoria de regidors en contra aqueixos tres empleats. Si ho fessim, veuríem tot un munt de pudrimen qu'ens faria apartar els ulls ab honor y d'estómac ab fàstic. Entre els regidors mes falsos se distribueixen, per serho, Josep Martínez, Joan Salinas y Rafel Cañellas.

En fi, veurém qui serà el darrer de riurer.

Ha aparegut el primer número del periòdic solidari «L'Escut de Valls». Està molt ben presentat y porta originals de distingides personalitats de la politica catalana. De l'article de salutació en retallém lo següent:

«Nostra missió? Es conquerir la pau en tot el districte; l'unió en nostra volguda ciutat y agermanar totes les provincies espanyoles.

«Nostres aspiracions? Són treballar per la prosperitat del Districte; normalisar els bens comuns de la localitat y armonisar les aspereses de lluites fractricides.

«Nostre propòsit? Portar l'eco de nostra veu y de la regió catalana a les provincies germanes, y que repercuti ab só de protesta en el Congrés espanyol.

«Nostre anhel? Engrossar les files solidaries ab tots els partits polítics: fer compendre al poble que sofreix, que la politica de «banderia» és la causa de la miseria y intranquilidat dels pobles, y que tots units poguem imposar la raó, el dret, la justicia als servils del cacic centralista.

Aquest és nostre programa; la nostra senyera de combat; el clarí que pregona el amor a nostra terra y veu que crida a tots els dignes y honrats catalans a fomentar la pau y tranquilidat de Valls y son districte.»

Felicitém al nou periòdic desitjantli llargs anys de vida.

Queda establert el cambi.

El proper dimars, dia 8, a les quatre de la tarda se celebrará en l'Institut d'aquesta ciutat una reunió dels esperantistes. a l'objecte de formar definitivament el Grup pera dedicarse a l'estudi de tan hermosa llengua.

A la reunió podrán assistirhi tots els que simpatisin ab l'Esperanto, no important que no estiguin inscrits encara en les llistes del Grup esperantista.

Sembla que l'acte serà d'importancia.

Proveu el gran Cafè torrat CAXAMBÚ, si voleu alimentaros y digerir bé.

Els globos elèctrics de la Rambla fan tanta claror, que mes de quatre voltes sembla com si aquell passeig estés convertit en tros de carretera, vista de nit.

No hi haurá ningú que s'interessí pera que aquells llúms donguin la claror corresponent?

Hem rebut un artistic cartell de les grans festes que a Tortosa s'hi celebren, desd'ahir fins al 13 del mes que som.

Hi ha festes pera tots gustos, de tota classe y pera tothom, a fi y objecte d'atraure forsa forasters, com aixi sembla que molts hi anirán.

Els nostres concitadans potser valdria la pena que avans de formar el programa de les festes de Sta. Tecla, s'hi ficessin una mica, pera poder fer una cosa ben arrotonada y que cridés gent,

! Veuen com ho saben fer a Tortosa y a Reus y fins a Vendrell?

El Cafè torrat CAXAMBÚ es el mellor digestiu.

El conegut periodista En Alfred Pereña, director d'*El Ideal* de Lleida, ha sigut condemnat a quatre mesos d'arrest major y al pago de les costes, per haver dit en aquell diari quatre veritats an aquell alcalde, que's una branca del caciquisme y es tan estimat pel poble com el senyor Prat ho es pel nostre.

Sentim moltíssim la condemna del nostre company.

Aquets dies s'exhibeix en el Cine «Modern» del Sr. Mengibar una magnífique vista fitxa, anunciant el tan nomenat y excelent cafè torrat CAXAMBÚ, qual vista continuarà figurant en el programa durant alguns dies.

Les ordenances municipals es compleixen a l'ordre del dia y les disposicions que donen els dependents del municipi son complertes com qui veu ploure.

Diem aixó perque'l dijous d'aquesta setmana un ca mossegà a un amic nostre y a pesar de que un dependent del Municipi ordenà al amo del animal que's presentés a l'inspecció de vigilancia municipal justament ab aquest pera ésser reconegut pel veterinari, encare es l'hora que s'ha de cumpir dita ordre, deixan que'l ca continués passejantse pels carrers per si li feia goig alguna pantorrilla.

Per ésser dia festiu el dimars vinent, en el Centre Federal hi haurá ball de societat.

Comensará a les deu y es de creure que's veurá molt concorregut.

Si voleu alimentaros demaneu el Cafè torrat CAXAMBÚ.

Ens hem queixat ja altres vegades y no hem sigut atesos. Pero consti que totes les persones que ahir tingueren necessitat de visitar al *Dr. Villegas*, tronaren mil pestes contra l'arcalde per tenir aquell orinador tan indecentment cuidat, fins al punt de que semblava una verdadera bassa, sense poder posar ningú els peus en aquell lloc, que no's mullés tot el calsat.

Fins quan ha de durar aixó, senyor arcalde?

El Cafè torrat CAXAMBÚ se serveix al Gran Hotel Continental, al preu de cinquanta céntims tassa.

Aquesta setmana passada, en el Cinematògraf «Las Novedades», hem tingut el gust d'aplaudir a la simpática triple senyora Maria Andreu, que obtingué un gran èxit, donant probes d'ésser una veritable artista, puig ademés de possehir una preciosa y ben timbrada veu, cantà d'una manera admirable varies romances y couplets, arrencant cada vespre estrepitosos aplausos y conseguint franques y expontanies ovacions per part de la concorrencia que omplenava el local.

El cafè torrat CAXAMBÚ se ven en les tendes d'ultramarins y comestibles de Miquel Blanc (Plassa de la Font 59 y Cos del Bou 1) y en la de'n Federic Miret, (Unió 35.)

Llibres y Revistes

Ha visitat nostra redacció el primer número de la revista *Acracia*, suplement mensual del periòdic *Tierra y Libertad* que's publica a Barcelona.

Es un bonic follet de 16 planes en vuité francés y el seu text està valorat ab les firmes de C. Malato, P. Kropotkin y altres pensadors nacionals y extrangers.

Desitjem un éxit ben franc a la nova revista y poques ensopegades ab el fiscal.

LINIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y COMPANYIA (Societat en comandita)

SEVILLA

Pera València, Alacant, Cartagena, Agüles, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Bonanza, Huelva, (admetent càrrega pera Ayamonte y Isla Cristina), Vigo, Marín, Villagarcía, Carril, Gorunya, Ferrol, Riyadeu, Gijón, Avilés, Santander, Bilbao, Pasaes, Sant Sebastiá, Bayona y Burdeus.

Servei ràpid eventual pera 'l Nord d' Espanya, ab escala en els ports de València, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Gorunya, Santander y Bilbao.

S' admet càrrega y passatger a preus reduits.

Sortirà d' aquets port el pròxim dijous el magnific vapor espanyol

CABO PEÑAS

de 2.500 toneladas, capitá D. Ricardo Redondo, Admetent càrrega y passatgers pera els esmentats ports.

Consignatari a Tarragona: En MARIÁN PERES

CARNICERÍA

DE

JOSEP RIBAS

Carn fresca de bou, molto y anyell.

Se serveixen tota classe d'encàrrecs y provisions.

Cos del Bou, nom. 12.-TARRAGONA

PASTISSERIA Y COLMAT

SARAH BERNHARTD

DE

LLUIS RIOLA

Gran laboratori de rebosteria y tota classe de pastells pera bodes, bateigs, etc.— Complet, assortit en capsetes especials pera bombons.— Objectes de luxe, xampany vins y licors del país y de l' extranger.

Sant Agustí, 19.—Tarragona

FABRICA DE BRAGUERS

DE

Aparells ortopèdics (trencats)

Son molts els que venen braguers pero molt pocs els que 'u saben construir.

Costa molt col·locar un braguer, pero mes encare saberlo construir, puig avans de col·locarlo he es indispensable saberlo construir perque sense la ciencia y practica de construcció mal se pot adquirir la de col·locació.

No us deixeu atraure per aqueixos aplicadors de braguers que desconeixent per complet llur construcció, anuncien la radical curació de les hernies o trencadures.

EL BRAGUER ARTICULADOR-REGULADOR sistema Montserrat, es el mes practic y modern pera la retenció o curació de les hernies per cròniques y rebelds que si guin.

Grans existencies de braguers petits de goma pera la radical curació de les hernies congénites o de l' infancia y tot lo que s' refereix a Cirurgia y Ortopèdia.

Casa Montserrat, Unió, 34.—Tarragona

BODEGA VINÍCOLA

DE

DALMAU Y NIN

Especialitat en vins de taula, País y generosos a preus módics. Unic diposit a Tarragona dels acreditats vins dels magatzems de Xerez Sanchez Romate, els quals s' expendran a preus sumament econòmics.

SE SERVEIX A DOMICILI

Teléfono nom. 67.

3, S. Agustí, 3.—Tarragona

GRAN FÁBRICA DE CALSAT

PERA PÁRVULS

DE

CAVALLÉ Y MARQUÈS

CASA FUNDADA EN 1889

Afores de S. Francesc, 94.—TARRAGONA

PALLEJÁ FOTOGRAF

UNIO, 18

Casa fundada en 1863

Edifici construït exprefés pera fotografia

Reproduccions, ampliacions, postals, etc. y tota mena de treballs pels procediments moderns mes perfeccionats.

CLINICA Y CONSULTORI

pera las enfermetats de la dona

Vies urinaries, Cirujia operatoria, parts electroterapia y analisis micro-quimic d'orina y productes patològics

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADÁ

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica del Doctor Fargas y Metge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta: De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera els pobres, franca, los dilluns, dimecres y dissaptes de 12 y mitja a 1 y mitja.

Ramba Castelar, 31, principal

GRAN HOTEL CONTINENTAL

DE

MARTÍ Y REDÓN

Apodaca, 30.—Teléfono, núm. 5

TARRAGONA

Establiment de primer ordre completament nou y construït exprefés pera hotel. Situació inmejorable aprop de l'estació y del port. Habitacions estucades. Magnífiques terrasses ab vistes al mar y al camp. Llum eléctrica. Quarto de bany y ducha. Quarto fosc per fotografs. Salons de lectura y pera visites. Autogarage. Weters-closets. Café-restaurant.

Higiene y confort modern. Servei de gran luzo pera banquets.